

Sygn. akt

III AUa 370/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **15 stycznia 2014 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek (spr.)
	Sędziowie:	SSA Barbara Gonera SSA Ewa Madera
	Protokolant	sekr. sądowy Anna Kuźniar

po rozpoznaniu w dniu **15 stycznia 2014 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **L. A.**

przeciwko **Dyrektorowi Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji**

o wysokość emerytury policyjnej

na skutek apelacji wniesionej przez stronę pozwaną

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **18 grudnia 2012 r.** sygn. akt **IV U 1396/12**

oddala apelację

Sygn. akt III AUa 370/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 15 stycznia 2014 r.

Decyzją z dnia 8 października 2010r., Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W., dokonał z urzędu ponownego ustalenia wysokości

emerytury policyjnej wnioskodawcy L. A., przyjmując ostatecznie ,iż począwszy od dnia 1 listopada 2010r. wysokość tego świadczenia będzie wynosić 3.661,59 zł netto miesięcznie (w miejsce dotychczasowej wynoszącej 3.760,54 zł). Powyższe było skutkiem zastosowania przelicznika 0,7% podstawy wymiaru emerytury (w miejsce dotychczasowego 2,6 %) do okresu pełnienia przez wnioskodawcę służby w organach bezpieczeństwa państwa (od 1 września 1984r. do 31 lipca 1990r.) w oparciu

o przepisy ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 24,poz.145), oraz informację Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu z dnia 5 sierpnia 2010r.

Wnioskodawca L. A. odwołał się od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W., do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie. W odwołaniu z dnia 24 listopada 2010r. wnioskodawca wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji, poprzez jej uchylenie jako niezgodnej z prawem , przy jednoczesnym wstrzymaniu wykonalności decyzji do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy, i przy zasądzeniu stosownych kosztów procesu, zarzucił ,że jakkolwiek przyjęte przez pozwanego organ emerytalny resortu spraw wewnętrznych rozstrzygnięcie ma swoją podstawę prawną w treści powołanej w podstawie prawnej decyzji tzw. ustawy „dezubekizacyjnej „ z dnia 23 stycznia 2009r. (Dz. U. Nr 24, poz.145), to jednak jest to rozwiązanie ustawodawcze niezgodne zarówno z wzorcami konstytucyjnymi określonymi w art. 2, art. 10, art.31 ust.3 i art. 32 ustawy zasadniczej, jak i art.1 i art.14 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności zawartej w Rzymie dnia 4 listopada 1950r., która weszła w życie wobec Polski z dniem 19 stycznia 1993r. Dowodem zaś powyższego miał być złożony w Trybunale Konstytucyjnym w dniu 24 marca 2009r. przez grupę posłów wniosek o stwierdzenie niezgodności z Konstytucją w/ w ustawy „dezubekizacyjnej”.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 18 maja 2011r. pozwany Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. uniósł o oddalenie odwołania wnioskodawcy przy zasądzeniu kosztów procesu. W uzasadnieniu tak wyrażonego stanowiska procesowego, pozwany organ emerytalny resortu spraw wewnętrznych naprowadzał, że wydana przez niego decyzja jest konsekwencją wejścia w życie ustawy z dnia 23 stycznia 2009r.

o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 24, poz.145), zaś pełny walor normatywny tej regulacji prawnej potwierdzony został w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2010 r.

K 6/09 OTK – A 2010/2/15. Ponadto pozwany akcentował, że uzyskana z Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu informacja o przebiegu służby wnioskodawcy była dla niego wiążąca ,stąd konieczność uznania wskazywanego tam okresu od 1 września 1984 r. do 31 lipca 1990 r. za służbę odwołującego w organach bezpieczeństwa państwa ,skutkująca stosownym obniżeniem wysokości emerytury.

Postanowieniem z dnia 5 lipca 2012 r.(sygn. akt XIII U 1141/11) Sąd Okręgowy Sąd Pracy Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie, na skutek zgodnego wniosku stron i w oparciu o art. 461 § 3 kpc, przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie, po rozpoznaniu odwołania L. A. – przy uzupełnieniu informacji Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, poprzez wskazanie w jakich organach wnioskodawca pełnił służbę w spornym okresie czasu (tu przy

podaniu, iż w okresie od 1 września 1984 r. do 30 czerwca 1987 r. był on etatowym podchorążym Wyższej Szkoły (...) w L.), wyrokiem z dnia 18 grudnia 2012 r (sygn. akt IV U 1396/12):

- w pkt I zmienił częściowo zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyjął, iż okres służby wnioskodawcy L. A. od 1 września 1984 r. do 30 czerwca 1987 r. podlega przeliczeniu wskaźnikiem podstawy wymiaru emerytury po 2,6%,

- w pkt II zaś ,w pozostałej części oddalił odwołanie.

W świetle bezspornych okoliczności faktycznych związanych z przebiegiem postępowania emerytalnego L. A. (przyznania prawa do emerytur policyjnej decyzją z dnia 5 lipca 2000 r., przy uwzględnieniu między innymi okresu pełnienia służby w charakterze funkcjonariusza od 1 września 1984 r. do 31 lipca 1990 r. w wysokości 2,6 % podstawy wymiaru świadczenia, a następnie dokonania z urzędu zaskarżoną decyzją weryfikacji wysokości emerytury przy przyjęciu wyżej wskazanego okresu w wysokości 0,7% podstawy wymiaru świadczenia, w oparciu o informację Instytutu Pamięi Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu z dnia 5 sierpnia 2010 r.), Sąd I instancji – podkreślając, iż w świetle art. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 24, poz.145), złożenie odwołania nie mogło wstrzymać wykonania zaskarżonej decyzji, co do zasady uznał żądanie L. A. za nieuzasadnione, a zaskarżoną decyzję pozwanego organu emerytalnego resortu spraw wewnętrznych za trafną i odpowiadającą prawu. Powołując bowiem w podstawie prawnej wyroku art. 3 ust. 2 wyżej powołanej ustawy, jak też art. 15 b ust. 1 pkt 1 znowelizowanej przepisami tej ustawy, ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (tekst jednolity Dz. U. z 2004 r. Nr 8 poz. 67 ze zm.), Sąd I instancji stwierdził, że w świetle tych uregulowań prawnych, jak również w świetle pozyskanej z IPN informacji co do przebiegu służby wnioskodawcy, zaistniały podstawy do dokonania przez Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. z urzędu ponownego ustalenia wysokości emerytury L. A.. Jednocześnie odnosząc się do zarzutów odwołania co do niekonstytucyjności działań ustawodawcy w omawianym zakresie, Sąd Okręgowy w Rzeszowie stwierdził krótko, że powyższe przesądzone zostało w negatywny dla odwołującego w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2010 r. K 6/09 OTK – A 2010/2/15 – co trafnie naprowadzał pozwany. Pomimo tak wyrażonej konstatacji ,Sąd I instancji końcowo w lapidarny sposób stwierdzał ,iż w jego przekonaniu zaskarżona decyzja winna jednak podlegać korekcie w części dotyczącej okresu pobierania przez wnioskodawcę nauki w Wyższej Szkole (...) w L. od

1 września 1984 r. do 30 czerwca 1987 r., co uzasadnia zmianę tej decyzji w powołanym zakresie ,stosownie do art. 477¹⁴ § 2 kpc. W podstawie prawnej wyroku powołany także został art. 477¹⁴ § 1 kpc.

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie z dnia 18 grudnia 2012 r. – w części uwzględniające żądanie odwołania (pkt I sentencji wyroku) -zaskarżony został przez Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W..

W apelacji z dnia 22 stycznia 2013 r. (v. k. 54-60) pozwany organ emerytalny resortu spraw wewnętrznych, zarzucając naruszenie prawa materialnego tj. art. 13 a ust. 5 i art. 15 b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (tekst jednolity Dz. U. z 2004 r. Nr 8 poz. 67 ze zm.), przez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, co w połączeniu z naruszeniem przepisów postępowania tj. art. 233 § 1 kpc (przez dokonanie oceny dowodów w sposób dowolny ,tu w szczególności informacji

IPN o przebiegu służby wnioskodawcy) doprowadziło do błędnego przyjęcia, iż okres od 1 września 1984 r. do 30 czerwca 1987 r. nie był okresem jego służby w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (tekst jednolity Dz. U. z 2007 r. Nr 63 poz. 425 ze zm.), wnosił o zmianę zaskarżonej części wyroku Sądu I instancji poprzez oddalenie i w tym zakresie odwołania L. A., przy zasądzeniu stosownych kosztów procesu, względnie uchylenie pkt I wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi, przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego jako części kosztów procesu.

W obszernym uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego skarżący w pierwszym rzędzie podnosił, że przewidziane w art. 13 ust. 5 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (tekst jednolity Dz. U. z 2004 r. Nr 8 poz. 67 ze zm.), związanie treścią informacji IPN o przebiegu służby, stało na przeszkodzie w odmiennym kwalifikowaniu spornego okresu studiów wnioskodawcy w Wyższej Szkole (...) w L. jako okresu nie będącego okresem służby w organach bezpieczeństwa państwa. Niezależnie od tego – zdaniem apelującego – za przyjęciem, iż wyżej wskazany okres był jednak okresem tak kwalifikowanej służby, przemawiał zarówno Regulamin Rady Programowej tej Uczelni, przewidujący dostosowanie programu kształcenia do potrzeb resortu spraw wewnętrznych przy zapewnieniu możliwości dostępu do aktualnych materiałów i dokumentów służby bezpieczeństwa, czy odbywania niezbędnych praktyk zawodowych w jednostkach tej służby, jak również przepisy wykonawcze do ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Urzędzie Ochrony Państwa (tekst jedn. Dz. U.

z 1999 r. Nr 51 poz. 526 ze zm.), to jest zarządzenie Nr 53/90 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 2 lipca 1990 r. w sprawie określenia stanowisk zajmowanych przez ówczesne służby bezpieczeństwa oraz jednostek organizacyjnych resortu spraw wewnętrznych, w których pełnili ono służbę, oraz stanowiącą jego integralną część Instrukcja Przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej z dnia 25 czerwca 1990 r. zgodnie z którą (pkt 3 lit. j) m. in. słuchacze Wyższej Szkoły (...) w L. uznawani są za funkcjonariuszy SB. W końcu skarżący zauważał, iż (...) w L. była jednostką centralną Służby Bezpieczeństwa i spełnia warunki z art. 2 ust. 1 pkt 5 oraz art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (tekst jedn. Dz. U. z 2007 r. Nr 63 poz. 425 ze zm.), do uznania jej za organ bezpieczeństwa państwa.

W odpowiedzi na apelację z dnia 23 sierpnia 2013 r. (v. k. 118-119) ***wnioskodawca L. A. wniósł o jej oddalenie***, przywołując judykaturę sądów powszechnych (m.in. wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 13 lipca 2010 r. XIII U 3506/09), jak i Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 20 czerwca 2000 r. I KZP 15/00 OSNKW 2000/7-8/61) dotyczącą spornego zagadnienia, w której zaprezentowany został pogląd, iż (...) w L. nie może być uznana za organ bezpieczeństwa państwa w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (tekst jednolity Dz. U. z 2007 r. Nr 63 poz. 425 ze zm.).

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, rozpoznając apelację Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. zważył co następuje;

Apelacja jest nieuzasadniona i jako taka podlega oddaleniu.

Zaskarżona bowiem część wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 18 grudnia 2012 r. (wyłączająca z okresów służby wnioskodawcy w organach bezpieczeństwa państwa, okres jego nauki w (...) w L. od 1 września 1984 r. do 30 czerwca 1987 r.) jest – w ocenie tut. Sądu w swym ostatecznym wyniku – trafna i odpowiada praw, pomimo braku jakiegokolwiek uzasadnienia zajętego w tej mierze stanowiska Sądu I instancji, bo za takie niewątpliwie nie można uznać samego przekonania tego Sądu, co do słuszności swych racji, niepopartego odpowiednią argumentacją prawną.

W aktualnym jednak modelu apelacji pełnej, w którym Sąd II instancji pełni nie tylko funkcję kontrolną, ale jest także sądem merytorycznym rozpoznającym sprawę niejako na nowo (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r. III CZP 49/07 OSNC 2008/6/55), powołana wyżej wadliwość procesowa Sądu I instancji (naruszenie art. 328 § 2 kpc) może być usunięta w postępowaniu odwoławczym, co też i niniejszym czyni Sąd Apelacyjny w Rzeszowie.

I tak przede wszystkim już na wstępie – odnosząc się do pierwszego ze stawianych zarzutów zaskarżenia – podkreślić należy, że jakkolwiek prawdą jest, iż art. 13 a ust. 5 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 667 ze zm.), przewiduje związanie treścią informacji IPN co do przebiegu służby, w tym więc i kwalifikowania tych okresów jako okresów służby w organach bezpieczeństwa państwa, to jednak nie może budzić wątpliwości, iż związanie to dotyczy tylko i wyłącznie organu emerytalnego resortu spraw wewnętrznych, nie zaś sądu rozpoznającego odwołanie od decyzji tego organu (tak też wprost w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2011 r. II UZP 10/11 OSNP 20012/23-24/298). Stąd przyjętą praktyką sądów ubezpieczeń w omawianej kategorii spraw jest każdorazowe zwracanie się do Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu o szczegółowe podanie przebiegu służby ubezpieczonych objętej treścią powołanej informacji, właśnie celem weryfikacji dokonanej przez IPN kwalifikacji tych okresów jako okresów służby w organach bezpieczeństwa państwa. Reasumując, sąd orzekający w niniejszej sprawie miał więc pełne kompetencje do samodzielnego dokonania oceny spornego okresu studiów L. A. w (...) w L., pod kątem przewidzianych w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 1388), przesłanek definiujących pojęcie organu bezpieczeństwa państwa, do którego to pojęcie sięga - niezawierająca jego własnej definicji legalnej - ustawa z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 667 ze zm.) – art. 15 b ust. 1 tej ustawy. Wypełniając więc w tym względzie brakującą ocenę prawną sprawy Sądu I instancji, który na korzyść odwołującego przesądził, iż okres jego studiów (...) w L. nie jest okresem służby w organach bezpieczeństwa państwa, Sąd Apelacyjny chciałby zauważyć, że pewne cenne wskazówki co do oceny tego spornego okresu zawiera uzasadnienie wyżej powołanego już postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2011 r. II UZP 10/11, w którym podkreślone zostało, że przy dużej nieprecyzyjności ustawodawcy przy formułowaniu treści art. 15 b ustawy

o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy odsyłającego do art. 2 ustawy lustracyjnej należącego do innej dziedziny prawa niepokrewnej w stosunku do prawa zabezpieczenia społecznego przy ocenie charakteru służby jako służby w organach bezpieczeństwa państwa mimo wszystko nie powinno być rozbieżności w wykładni tych samych przepisów między różnymi sądami, tu więc sądami ubezpieczeń społecznych i sądami karnymi w sprawach lustracyjnych. Powyższe ma zaś o tyle doniosłe znaczenie, że – jak również podniósł to Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanego postanowienia – brak jest argumentów pozwalających na odstępianie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych od ukształtowanej co najmniej od uchwały Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2000 r. I KZP 15/00 OSNKW 2000/7-8/61 i utrwalonej od kilkunastu już lat linii orzecznictwa sądów karnych dotyczących wykładni art. 2 ustawy lustracyjnej. Wykładnia ta zaś zakłada, że :

a/ powołany przepis – o charakterze gwarancyjnym - nie powinien być interpretowany rozszerzająco, zaś wszelkie wątpliwości co do charateru prawnego (statusu) określonych jednostek organizacyjnych MSW jako organów bezpieczeństwa państwa w latach poprzedzających likwidację Służby Bezpieczeństwa i utworzenie Urzędu Ochrony Państwa powinny być rozstrzygane na korzyść osoby lustrowanej (tu więc ubezpieczonego),

b/ wnioskowanie o charakterze danej jednostki z aktów o charakterze pod ustawowym jest niedopuszczalne (stąd zupełnie chybione powoływanie się na zarządzenie Nr 53/90 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 2 lipca 1990 r.

w sprawie określenia stanowisk zajmowanych przez ówczesne służby bezpieczeństwa oraz jednostek organizacyjnych resortu spraw wewnętrznych, w których pełnili ono służbę, oraz na stanowiącą jego integralną część Instrukcję Przewodniczego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej z dnia 25 czerwca 1990 r.),

c/ co więcej, dla uznania wskazanych w art. 2 ust. 1 pkt 5 jednostek służby bezpieczeństwa MSW za organy bezpieczeństwa państwa konieczne jest także równoczesne spełnienie wymogu przewidzianego w ust. 3 tego przepisu, co wymaga aby jednostka taka z mocy prawa podlegała rozwiązaniu w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa, względnie była poprzedniczą jednostki podlegającej takiemu rozwiązaniu.

Odnosząc więc już to ostatnie założenie do sytuacji (...) w L. wykluczyć należało uznanie jej za organ bezpieczeństwa państwa ,skoro bezspornym jest, iż w świetle statutu tej Uczelni była to Szkoła Wyższa stanowiąca samodzielna jednostkę organizacyjną, a została zniesiona na mocy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 czerwca 1989 r. w sprawie zniesienia wyższych szkół oficerskich nadzorowanych przez Ministra Spraw Wewnętrznych jeszcze z dniem 30 września 1989 r. podczas gdy utworzenie Urzędu Ochrony Państwa na mocy ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o utworzeniu Urzędu Ochrony Państwa (art. 130 w związku z art. 137) miało miejsce dopiero w dniu 10 sierpnia 1990 r. W końcu nie można też nie zauważać ,że w omawianym przepisie – art. 2 ustawy lustracyjnej - Wyższa Szkoła (...) w L. nie został wprost wymieniona ,tak jak ostatecznie uczynił to ustawodawca po wielu sporach w odniesieniu do Akademii Spraw Wewnętrznych, co przy założeniu racjonalności działań ustawodawcy przemawia dodatkowo za przyjęciem, iż już przy uchwalaniu ustawy lustracyjnej z założenia (...) w L. nie miała być traktowana jako jednostka Służby Bezpieczeństwa.

Taki też pogląd reprezentuje Sąd Apelacyjny w Rzeszowie składzie rozpoznającym niniejszą sprawę ,przy czym wydaje się, iż nie jest to stanowisko odosobnione ale już w pewien sposób ugruntowane w judykaturze sądów powszechnych, czego przykładem mogą być nie tylko przywoływane przez wnioskodawcę w odpowiedzi na apelację wyroki, ale także jeszcze wiele innych, w tym m.in. wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 4 kwietnia 2011 r. XIII U 1478/10, czy wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 lutego 2012 r. III AUa 1128/10.

Z tych wszystkich więc wyżej naprowadzonych względów – z braku dostatecznych podstaw faktycznych i prawnych – na podstawie art. 385 kpc orzeczono jak w sentencji.

(...)

1. (...)

2. (...)